

FESTA MAJOR MANLLEU 2026

EL PREGÓ

Mercè Forner:

Bon vespre a tothom: Il·lustríssim Alcalde, regidors, autoritats diverses, família, amics i clients.

Avui ens fa molta il·lusió ser aquí amb tots vosaltres. Quan l'alcalde ens va demanar si voldríem fer el pregó, ens va venir molt de nou. El primer que li vàrem dir és: nosaltres? el pregó?

Però, després de rumiar-hi una mica, vam acceptar el repte perquè és tot un honor per a qualsevol veïna de Manlleu. I molt més quan, enguany, celebrem dos aniversaris d'actes ineludibles de la nostra Festa Major: el vintè aniversari de la Festa del Serpent i els vint-i-cinc anys de l'entitat Festa Jove.

I de què havíem de parlar? Doncs del que coneixem millor.

Us heu plantejat mai què significa el petit comerç per a un poble? Nosaltres, ho tenim molt clar. El comerç és alegria, és creació de riquesa, en el bon sentit de la paraula, i, el més important: és construir comunitat. Un poble sense comerços és un poble sense vida, sense ànima i sense il·lusió col·lectiva. És per això que, ja d'entrada, permeteu-me que aprofiti aquesta finestra d'oportunitat que se'ns ofereix per demanar a l'Administració, però també a la ciutadania com a consumidors responsables que, entre tots, cadascú aportant el que pugui, ho posi fàcil perquè Manlleu disposi de més i millors comerços i petits negocis que contribueixin al progrés del municipi. Penseu que, en el seu moment, només al carrer del Pont, a banda i banda, hi havia trenta-cinc (35) comerços. Per tant, la nostra vila comptava amb un teixit comercial envejable. Bona prova d'això n'és l'exposició i el documental «Darrere el taulell», que es va poder veure l'any passat al Museu del Ter.

Avui, nosaltres som aquí. Però també volem representar tots els comerços de Manlleu que cada dia aixequen la persiana i que, amb molt d'esforç, intenten aguantar en aquests moments difícils plens d'incerteses de tota mena que ens toca viure.

Els impostos, les factures, i tots els problemes que genera un comerç ens maten. Però que bonic és quan veus que els clients ens responen, que ens agreixen l'esforç que fem dia a dia, i tot això ho tenim més que compensat quan veiem que hem arribat als vuitanta-cinc anys de vida i seguim endavant.

I a més a més, tot això a la vila que ens ha vist néixer i que estimem profundament, amb els seus defectes i virtuts, com a tot arreu, però que massa sovint és injustament maltractada

des de diferents àmbits. En aquest sentit, avui és una ocasió excel·lent per dir, ben alt i clar, que estem molt orgullosos de ser de Manlleu. I que la nostra humil història hi està estretament lligada.

Ara us explicarem que fem avui aquí totes tres.

La història de Calçats Muns comença l'any 1940, l'any del malaurat aiguat. En aquells moments, la vila tenia uns 6.300 habitants. Ara ja ha superat els 21.000. Imagineu si han canviat les coses! La meva mare, que seu al meu costat, la setmana que ve farà noranta-dos anys. Ella, que forma part de la segona generació, ens explicarà com va començar tot.

Montserrat Muns:

El negoci el van iniciar els meus pares, en Ramon i la Mercè. El pare feia sabates a mida. Recordo molt bé com baixaven els pagesos de l'Esquirol, Cantonigròs i Tavertet a fer-se les sabates. Abans no era com ara, que tenim sabates de tota mena i per a gairebé tots els tipus de peus.

La primera vegada es van instal·lar al passeig de Sant Joan. Després, ja es van traslladar al carrer del Pont, just al costat d'on hi ha La Pianola. I més tard ja vàrem comprar la casa on hi ha actualment la botiga, en què compartíem -i hem compartit- espai amb establiments tan diversos com Can Contijoch, Can Pallàs, la Farmàcia Espona, l'Aroma, Can Roca, Cal Esparter i la centraleta dels telèfons. Com podeu veure, sempre arrelats a Manlleu. Com de Manlleu també és en Francesc d'Assís Pujol que, per encàrrec del pare, va ser l'autor de la imatge de la ventafocs que encara ara ens identifica i que podeu veure als aparadors i a les bosses.

Mercè Forner:

Ma mare, com la veieu, encara continua molt vital i amb molta energia. I de petita ja li va entrar el «cuquet» de vendre les sabates que feia el pare per, posteriorment, anar introduint-hi altres models. Anava a Barcelona amb el tren i ja comprava sabates per poder vendre a la botiga. De ben segur que en aquells dies, probablement, la xarxa ferroviària funcionava molt millor que ara. Què us he de dir...

Ella, de l'atenció al client, n'ha fet un art. I és precisament aquest ensenyament el que intentem, humilment, posar en pràctica cada dia, amb una venda personalitzada, detallista, que és el valor afegit que ens diferencia d'altres sabateries. Aquesta és la nostra filosofia de venda des de fa vuitanta-cinc anys i que ha merescut, entre d'altres reconeixements, haver estat distingits com a membres i mestres sabaters de la Confraria de Sant Marc Evangelista

de l'antic Gremi de Mestres Sabaters de Barcelona, la corporació gremial més antiga de Barcelona. I, per molts motius, no estem disposades a renunciar-hi, malgrat que ara els aparadors on mostrar els articles que venem també són vitrines virtuals amb companys de viatge tan poderosos com el senyor Algoritme o la senyora Intel·ligència Artificial. I és que, si t'atures i no avances, ets mort.

Després d'una guerra pel mig, amb molts problemes i entrebancs, varen venir dos germans més: la Isabel i en Ramon. Tots dos també han treballat, en diferents etapes, en el negoci familiar. La Isabel, amb la vessant més artística i de detall, feia els aparadors i aportava la seva experiència en una part essencial: anar a comprar les sabates. Ara ja no pot venir a acompanyar-nos, però durant molt de temps, i dos cops l'any, anàvem totes tres a comprar a Barcelona.

Per cert, ma mare continua sent una gran compradora, sempre amb l'ai al cor permanent de fer curt. Sort de la Isabel, més assenyada, que feia de contrapès. Encara ara, la mare sempre té la por que faltin números 39 de dona i 43 d'home. De fet, entre nosaltres, ara que no ens escolta, moltes vegades trucava d'amagat per fer comandes sense que els altres ho sabéssim. Potser ens pots explicar alguna anècdota relacionada amb això que acabo d'explicar, oi?

Montserrat Muns:

Un dia que el pare havia anat a pescar i estava sola a la botiga, abans obriem els diumenges, va venir un comercial a vendre betum. Em va dir que si en comprava una quantitat determinada ens regalarien una coberteria i jo, que com ja s'ha dit soc una gran compradora, dit i fet!

La setmana següent va arribar el betum. La qüestió és que no era una simple caixa amb pots de betum. Era tot un palet que no passava per la porta. Crec que encara ara veig la cara del pare, amb les mans del cap. Em pensava que em mataria. De fet, vam haver de deixar el palet al carrer durant tota una setmana, i entrar els productes a poc a poc. La mainada que jugava pel carrer, també va aprofitar l'avinentsa perquè es convertís en un objecte lúdic. Però el més important era que ja teníem la coberteria.

Mercè Forner:

I continuant amb els germans, un reconeixement especial per al tiet Ramon, que un bon dia va assumir les regnes del taller de reparació, ofici que li va ensenyar l'avi. Aquest ha estat un altre gran actiu del negoci que, a més de vendre sabates, també ha pogut oferir aquest servei complementari d'una gran importància.

Els tres germans Muns, amb personalitats i temperaments molt diferents -us ho puc ben assegurar-, sempre s'han ajudat i han fet una gran pinya. Van tenir tres fills: jo mateixa, en Xavier i en Ramon. Els tres cosins també som com tres germans. En Xavier és enginyer i en Ramon, veterinari, el tenim treballant nord enllà, a Irlanda, fent recerca. En el meu cas, soc la que ha continuat el negoci familiar tot i que la música, una de les meves grans passions, va ocupar -i continua ocupant- gran part del meu temps i de la meva vida personal.

I en això, Manlleu, també hi té molt a veure. De petita, quan tenia set anys, m'agradava cantar i els pares van creure oportú que anés a classes de música. Vaig començar anant a Can Ramírez, que era al carrer de la Cavalleria. Em va agradar tant que quan vaig acabar el COU vaig decidir continuar estudiant, vaig cursar el grau de Piano al Conservatori del Liceu, feia classes de música i, evidentment, ajudava a la botiga. La feina de mestra, a la qual vaig dedicar molts anys, m'agradava molt. Fins al punt que, en un moment determinat, quan tenia 25 o 26 anys, vaig haver d'escollir. La mare i la tieta, que portaven el negoci, s'anaven fent grans, cada vegada tenien més feina i havia de fer un pas endavant. No m'hagués perdonat renunciar a continuar formant part del negoci familiar, que més que un projecte empresarial és un projecte vital, que funcionava molt bé i que havia aconseguit fer-se un nom en el sector de les sabateries. I és així com, d'un dia per l'altre, vaig decidir trencar amb l'ensenyament de la música i dedicar-me, amb cos i ànima, al negoci. Després de trenta-cinc anys, estic molt satisfeta i orgullosa d'haver pres aquella decisió i poder continuar fent créixer el negoci familiar. Durant tots aquests anys, la venda ha canviat molt. En aquests moments, les vambes s'han fet imprescindibles i el jovent torna a anar mudat.

Com tot a la vida, són cicles, i ara tornem una mica com abans. Si ho recordeu, estrenàvem sabates per anar a beneir la palma i per la Festa Major o per casaments. També us vull explicar una altra curiositat: hem aconseguit, després de molts anys, tenir clients de tot Catalunya: de Lleida, de Solsona, d'Olot, de l'Empordà, etc., que ens venen a visitar a Manlleu. I això també és un gran orgull per a nosaltres. També tenim clientela que viu a l'estranger i que, quan venen a veure la família, passen per Can Muns, com per exemple el follet del Pare Noel. Totes aquestes coses són les que ens empenyen a seguir endavant cada dia.

No puc -ni vull- deixar d'esmentar que si hem arribat fins aquí ha estat perquè, entre d'altres coses, hem tingut la immensa sort de comptar amb unes treballadores i treballadors que han demostrat -i demostren- una gran vàlua personal i un compromís que va més enllà del vincle estrictament professional. En aquests moments, l'Anna, la Susanna, l'Esther, la Sílvia, l'Albert i la Dària, que ens ajuda els caps de setmana. Però en d'altres moments, la Sònia, la Paquita, la Rosa, la M. Àngels, la Sandra, i tantes altres persones que formen part d'aquest petit miracle. Així com la meva tia Maria, manlleuena d'adopció però pescallunes de naixement, que durant molt de temps va estar a la botiga i que encara ens ajuda i col·labora, de forma decisiva, per poder comptar amb un magatzem extremadament ordenat que és l'enveja de molts col·legues. També permeteu-me donar les gràcies al meu marit, en Romà, per ser-hi sempre, en els moments més bons i en els no tan bons i que, de forma planificada i totalment consensuada, va decidir casar-se amb mi un quinze d'agost, en plena Festa Major, per allò de començar bé a la família i, d'aquesta forma, evitar haver de tancar la botiga en un dia tan especial. I no em puc oblidar de la meva millor amiga, l'editora Ester Pujol, que m'ha donat bons consells per escriure el pregó i que l'any 2012 també va assumir l'encàrrec de fer-lo.

I per acabar, us vull presentar la Mariona, que forma part de la darrera generació que, d'una manera o altra, també té un estret lligam amb la botiga.

Mariona Mas:

Bon vespre. Em dic Mariona Mas i soc la filla d'en Xavier, el cosí de la Mercè. La meva àvia és la Isabel Muns i la meva tia – que és com l'anomenem tots col·loquialment- és la Montserrat. Jo tinc quinze anys, però de ben petita que vaig cada dia a la botiga. Quan plegava de l'escola, era el lloc on sempre trobava els de casa. Això vol dir que sempre he viscut el món de les sabates. Els estius, els pares em fan anar a la botiga a donar un cop de mà. El que més m'agrada és despatxar, tot i que encara no tinc l'edat legal per treballar. Només espero tenir els setze anys per poder fer el que voldria. Espero que algun dia us pugui atendre. En aquests moments estic estudiant 4t d'ESO i no sé a on em durà la vida. Els pares sempre em diuen que he de fer el que més m'agradi. Encara em queden uns quants anys per decidir què vull fer, però no descarto seguir amb la botiga, que és a casa. De moment ho deixo com un interrogant, com una finestra oberta. Veurem què és el que m'ofereix el futur. I per acabar, i com a bones pregoneres, no podem deixar de dir que una Festa Major no és només música, actes diversos o focs artificials; també són jornades de retrobament amb qui tenim al costat. Aquests dies han de servir per parlar, de forma més pausada, amb els veïns, compartir taula amb els amics i celebrar, amb orgull, que formem part d'aquest poble que

ens fa ser qui som. Per tant, mirem de deixar per uns dies les preocupacions a la calaixera, tanquem les finestres dels problemes i sortim al carrer a gaudir de tot el que, amb molt d'esforç, han preparat els organitzadors. Que res ens aturi, que la música ens faci ballar i procurem que l'alegria sigui l'única norma que seguim aquests dies.

Bona Festa Major! Visca Manlleu i visca Catalunya.